

Sygn. akt II K 231/15 wyrok sprostowano zgodnie z post. z dn. 04.04.2018r

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Sereda

Protokolant: Ewa Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 roku, 23 maja 2017 roku, 29 sierpnia 2017 roku i 17 października 2017 roku sprawy J. M., s. W. i J. zd. Cieśla, ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 sierpnia 2014 roku, w K., gm. W., woj. (...), na ul. (...) kierował motorowerem nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego J. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 25.08.2014r. w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 5 (pięciu) lat,
3. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 25.08.2014r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. W. wynagrodzenie w kwocie 752,76 zł. (siedemset pięćdziesiąt dwa złote 76/100) w tym 23 % podatku VAT w kwocie 140,76 zł. (sto czterdzieści złotych 76/100) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 231/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 31 października 2017 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2014 roku funkcjonariusze Policji z Wydziału Kryminalnego KPP w W. - asp. P. B. oraz asp. K. M. pełnili służbę poruszając się nieoznakowanym samochodem służbowym. Jadąc ulicą (...) w K. (gm. W., woj. (...)) około godziny 20:30 zauważyli jadącego środkiem drogi, motorowerem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) oskarżonego J. M.. Funkcjonariusze rozpoznali oskarżonego, ponieważ wcześniej tego samego dnia przeprowadzali

inną interwencję z jego udziałem, w trakcie której z nim rozmawiali. Już wtedy od oskarżonego wyczuwali woń alkoholu. Dlatego też kiedy zauważyli oskarżonego J. M. jadącego motorowerem, zatrzymali go do kontroli drogowej. W rozmowie z funkcjonariuszami od oskarżonego wyczuwalna była silna woń alkoholu. Oskarżony przyznał, że wcześniej wypił wódkę i właśnie jedzie do sklepu po kolejną, bo mu się skończyła. Wobec powyższego funkcjonariusze poinformowali dyżurnego o zaistniałej sytuacji i poprosili o wsparcie. Niedługo później, około godziny 21:00 na miejsce zdarzenia przyjechali funkcjonariusze Policji M. B. i P. K.. W obecności funkcjonariuszy oskarżony przekazał motorower zaprzyjaźnionej osobie, po czym funkcjonariusze M. B. i P. K. przewieźli oskarżonego do Komendy Powiatowej Policji w W. celem przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu. Oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem Alkometr A2.0/04 o nr fabrycznym (...). Pierwsze badanie wykonane o godzinie 21:25 – wykazało 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie wykonane o godzinie 21:27 – również 0,57 mg/l, zaś trzecie wykonane o godzinie 21:51 - 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Urządzenie, którym wykonano badanie stanu trzeźwości oskarżonego posiadało ważne świadectwo wzorcowania.

Oskarżony był wcześniej wielokrotnie karany za różnego rodzaju przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień oskarżonego J. M. (k. 8-9, k. 271-272),
- zeznań świadków P. K. (k. 16, k. 281-282), M. B. (k. 27, k. 282-283), P. B. (k. 24, k. 283-285) i K. M. (k. 25, k. 303-305),
- innych dowodów ujawnionych na rozprawie tj.: protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu użycia alkometru (k. 3), świadectwa wzorcowania (k. 4), informacji o karalności oskarżonego (k. 12-14, k. 242-244, k. 246-248, k. 290-291), wydruku z systemu (...) KGP (k. 15), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu sygn. akt II K 461/04 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 20-21), odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu sygn. akt II Ka 212/05 (k. 22), danych osobopoznawczych oskarżonego (k. 26), dokumentacji medycznej dotyczącej oskarżonego (k. 71, k. 76, k. 80-85, k. 106-107, k. 110-114, k. 125-126, k. 129-149, k. 153-154, k. 203-204, k. 208, k. 215), opinii biegłego lekarza internisty – kardiologa dotyczącej oskarżonego (k. 163-164), zaświadczenia o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 315-316).

Oskarżony J. M. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Oskarżony wyjaśnił, że około godziny 15:00 wypił około 400 gram wódki. Nie wie dlaczego wsiadł na motorower, pomyślał, że zrobi zakupy w sklepie w K.. Stwierdził, że żałuje swojego zachowania.

Na rozprawie przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia odmienne od tych z postępowania przygotowawczego. Oskarżony wyjaśnił, że prowadził pojazd po lekach na spirytusie leczniczym, które bierze na serce. Wypił dwie łyżki stołowe tych kropli około 1,5 – 2 minuty przed wyjazdem. Trochę go puściło i chciał jechać do lekarza, dlatego wsiadł na motorower. Wezwał karetkę, ale miała przyjechać za pół godziny, a on czuł się tak, że mógł paść w każdej chwili. Po zażyciu tych kropli był w stanie jechać motorowerem. Do lekarza miał do przejechania niecałe 4 km. Tam jest Ośrodek (...), w którym pani doktor mieszka na miejscu. Mógł jechać do lekarza o każdej porze, zapukać w okno i pani doktor by go przyjęła. Nie dojechał jednak na miejsce, ponieważ został zatrzymany przez Policję.

Po odczytaniu przez Sąd wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, oskarżony przyznał, że złożył takie wyjaśnienia, ale jednocześnie stwierdził, że nie było tak jak wówczas wyjaśnił tylko tak, jak wyjaśnił przez Sądem. Oskarżony stwierdził, że w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił inaczej, bo Policja, Sąd i Prokuratura do tej pory mści się na nim za gwałt na własnej córce, którego nie popełnił i gdyby wyjaśnił inaczej, to nie wyszedłby z Izby Zatrzymań.

Wyjaśnienia oskarżonego częściowo zasługują na wiarę. Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym. W tym zakresie są one bowiem spójne i logiczne, znajdują pełne

potwierdzenie w uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznaniach świadków P. K., P. B., K. M. i M. B., a także w dowodach z dokumentów, w szczególności w protokole użycia alkometru. W tym zakresie brak jest podstaw, by kwestionować wyjaśnienia oskarżonego. Sąd natomiast odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym bezpośrednio przed Sądem. Są one bowiem nielogiczne, niekonsekwentne, a przede wszystkim ewidentnie sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym w postaci zeznań w/w świadków. Przesłuchani w sprawie świadkowie nie potwierdzili, aby oskarżony w chwili zatrzymania zgłaszał jakiegokolwiek problemy ze zdrowiem, wręcz przeciwnie z ich zeznań wynika, że przyznał się przed nimi, iż wypił uprzednio około 0,5 litra wódki i że jedzie kupić kolejną butelkę, bo mu brakło. Wobec powyższego, twierdzenia oskarżonego, jakoby wypił 2 łyżki kropli nasercowych na spirytusie i jechał do lekarza zamiast czekać na przyjazd rzekomo wezwanej karetki jako zupełnie sprzeczne z zeznaniami w/w świadków nie mogły być przez Sąd uznane za wiarygodne. Podobnie zupełnie irracjonalne i nie znajdujące żadnego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym są twierdzenia oskarżonego, że organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości do tej pory mszczą się na nim za gwałt na własnej córce (którego jak twierdzi oskarżony nie popełnił) i dlatego nie mógł w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnić prawdy, bo nie wyszedłby z Izby Zatrzymań. Powyższe twierdzenia stanowią jedynie przyjętą przez oskarżonego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej grożącej mu za popełniony czyn.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków P. K., P. B., K. M. i M. B.. Są one bowiem spójne, szczegółowe, logiczne i konsekwentne. Zeznania wszystkich w/w świadków wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc logiczny ciąg wydarzeń. Ponadto znajdują one potwierdzenie w dowodach z dokumentów, w szczególności w protokole użycia alkometru wobec oskarżonego. Wszyscy w/w świadkowie jako funkcjonariusze Policji, zrelacjonowali przebieg wykonanych przez siebie czynności służbowych w przedmiotowej sprawie, są osobami obcymi dla stron i nie mają żadnego interesu w tym, aby relacjonować przebieg zdarzeń niezgodnie z rzeczywistością. Sąd dostrzegł, iż zeznania świadków P. B. i K. M. złożone bezpośrednio przed Sądem były pełniejsze i zawierały informacje dotyczące podjętej przez nich interwencji wobec oskarżonego, jeszcze przed zatrzymaniem go w niniejszej sprawie. Świadkowie ci jednak w sposób logiczny wyjaśnili przyczynę tych rozbieżności pomiędzy ich zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem, wskazując iż w postępowaniu przygotowawczym odnosili się jedynie do kwestii dotyczącej zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, czyli do prowadzenia przez oskarżonego pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Sąd uznał za wiarygodne również wszystkie dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie. Żadna ze stron nie kwestionowała bowiem ich wiarygodności ani autentyczności, a w połączeniu z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, dokumenty te pozwalają na odtworzenie pełnego i rzeczywistego obrazu czynu popełnionego przez oskarżonego.

Czyn oskarżonego J. M. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 178a § 1 kk polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego m. in. w ruch lądowy przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Ustawową definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk, zgodnie z którym stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg lub prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony J. M. w dniu 25 sierpnia 2014 roku w K., gm. W., woj. (...), w ruchu lądowym - na ul. (...), kierował motorowerem marki (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym w kolejnych badaniach odpowiednio: 0,57 mg/l, 0,57 mg/l i 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony dopuścił się tego czynu działając umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Zanim wsiadł za kierownicę motoroweru spożywał alkohol i był tego w pełni świadomy. Powyższym zachowaniem oskarżony wyczerpał zatem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Mając to na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż orzekając w niniejszej sprawie Sąd zastosował przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 sierpnia 2014 roku tj. w dacie popełnienia przez oskarżonego przedmiotowego przestępstwa. Zgodnie bowiem z art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W przedmiotowej sprawie ustawa obowiązująca poprzednio jest właśnie względniejsza dla oskarżonego. Oskarżony popełnił przedmiotowy czyn w 2014 roku. Zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zaś w poprzednim brzmieniu tego przepisu warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności było możliwe w przypadku orzeczenia kary nieprzekraczającej 2 lat pozbawienia wolności i także wobec sprawców, którzy w czasie popełnienia przestępstwa byli skazani na karę pozbawienia wolności. Nadto, zgodnie z obecnym brzmieniem art. 42 § 2 kk obligatoryjne jest orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju na okres nie krótszy niż 3 lata, podczas gdy w stanie prawnym obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa przez oskarżonego zakaz ten mógł być przez Sąd orzeczony na okres od 1 roku do 10 lat. Wreszcie zgodnie z obecnie obowiązującym art. 43a § 2 k.k. w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 kk obligatoryjne jest orzeczenie wobec sprawcy świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 5.000 złotych, podczas gdy zgodnie z przepisami Kodeksu Karnego obowiązującymi w czasie popełnienia przez oskarżonego przedmiotowego przestępstwa, orzeczenie takiego świadczenia nie było obligatoryjne. Zatem nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie, dla oskarżonego względniejsza jest ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez niego czynu zabronionego.

Wymierzając oskarżonemu J. M. karę Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Skazując oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności Sąd przede wszystkim wziął pod uwagę fakt, iż przestępstwo to cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości ze względu na postać zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonemu – zamiar bezpośredni, jak też ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim jest w tym przypadku bezpieczeństwo w komunikacji w ruchu lądowym. Ponadto wymierzając oskarżonemu powyższą karę, Sąd miał na uwadze stosunkowo wysoki stan nietrzeźwości oskarżonego w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu, a nadto uwzględnił fakt, iż bardzo często dochodzi w naszym kraju do popełniania przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji przez nietrzeźwych kierujących i wymierzona kara winna spełniać swoje cele także w zakresie prewencji ogólnej. Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd miał też na uwadze wielokrotną wcześniejszą karalność oskarżonego za różne rodzajowo przestępstwa.

Wśród okoliczności łagodzących, które Sąd uwzględnił przy wymiarze oskarżonemu kary wymienić należy zły stan zdrowia oskarżonego.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 sierpnia 2014 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat. Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony był już wcześniej wielokrotnie karany, jednakże za inne rodzajowo przestępstwa, a ostatni wyrok skazujący oskarżonego zapadł w dniu 24 lipca 2013 roku, a zatem ponad 4 lata temu. Ponadto obecnie oskarżony ma problemy ze zdrowiem – jest inwalidą II grupy i jest na rencie. Wobec powyższych okoliczności Sąd postawił w stosunku do oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną i uznał, że orzeczona wobec niego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na maksymalny okres próby 5 lat będzie wystarczającą dolegliwością, która pozwoli mu zrozumieć naganność jego czynu i sprawi, iż nauczony wcześniejszymi doświadczeniami, wyciągnie z nich właściwe wnioski i w przyszłości nie popełni już przestępstwa.

Taka kara będzie adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego i spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego, jak też cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencję ogólną.

Na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 sierpnia 2014 roku w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat. Orzeczenie przez Sąd powyższego zakazu z mocy art. 42 § 2 kk było obligatoryjne. W kwestii okresu na jaki orzeczono ten zakaz, najistotniejszy wpływ miał natomiast stosunkowo wysoki stan nietrzeźwości oskarżonego w chwili popełnienia przestępstwa. Oskarżony swoim zachowaniem wykazał, iż jako kierowca jest osobą nieodpowiedzialną i w związku z tym na powyższy okres powinien być wyeliminowany jako kierowca z ruchu drogowego.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. wynagrodzenie w kwocie 752,76 zł. w tym 23 % podatku VAT w kwocie 140,76 zł. tytułem nie opłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wartość tej kwoty obliczona została zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 02.163.1348 z późn. zm.). Stosując powyższy akt prawny jako podstawę obliczenia wysokości wynagrodzenia obrońcy oskarżonego, Sąd miał na uwadze treść § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa. Oskarżony aktualnie nie pracuje, jest inwalidą II grupy, utrzymuje się z renty socjalnej w kwocie 604 zł. miesięcznie, nie posiada majątku i w takiej sytuacji uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.